

Sra. Aurora Bertrana

Lauria, 4

CIUDAD

(Deixar-ho a la porteria)

Hikuera o el Paradis Perdut
novella

La goleta Tongaite ha sortit del port d'Uturoa aprofitant el vent terral i ara navega o poc a poc vers Pakarava.

Cap tripulant no sap els dies que trigarà a arribar i aviat obliden també ^{han estat} el nombre dels que ~~estàn~~ navegant. A bord no hi ha cap calendari i el temps sembla ^{en} suspens.

El mar, com una immensa làmina de zenc projecta reflexes cegadors sobre el pont on geuen els homes. Sols la lleu remor que produeix la proa en obrir-se ^{camí} ~~per~~ l'aigua enllà, esquinsa el gran silenci de l'espai.

Cap altre vaixell no creua aquells paratges ^{i el timoner segueix amb l'esquerdal} ~~per això~~ l'aparició d'una medusa a sotavent de la goleta, ~~crida l'atenció del timoner. La~~ ^{es gronxa a grat de l'onatge} segueix amb l'es- ~~querdal~~ ^{la} seva vela d'un rosa moradenc. Sembla que segueix el mateix rumb que la Tongaite. I, també com la Tongaite s'abandona a la fatalitat ~~de l'~~ ~~atenció~~ dels corrents marins.

L'alisi solament es desvetlla de tant en tant, projecta una o dues ratxades ^{sobre} damunt la goleta i tot seguit es torna a esopir. Les veles i el floc pengen mústecs al llarg del ^s màstils, les vergues oscilen al volt de l'eix. ~~De l'aigua,~~ ^{l'aigua} llisa i refulgent, la Tongaite ^{no fa sino bressar-se} ~~sembla~~ els seus homes tripulants ~~com un bressol.~~

La medusa viatgera, ~~arrosegada sense dubte per un subtil~~ ^{sobte} ~~corrent~~, passa de ~~estribor~~ a babor, a poques braçades de la proa, com desafiant al veler.

Els mariners geuen de cara al cel amb els braços oberts ~~com cadàvers de nau~~ ~~frag~~. No dormen ni vetllen, ~~s'abandonen a la fatalitat de la calma.~~ Han oblidat la terra amb sos ^{encisos} ~~placers~~ alegries: la música, la beguda, les dones... es senten presoners del mar destinats a viure o potser morir en el mar com si aquesta immensitat endormiscada no tingués límits.

Entre les manasses mig enrampades del timoner enervosit, la roda del governall també sembla ensopida. Sota l'ampla ala del seu capell, el mariner escruta

l'horitzó amb el front arrugat i els ulls parpallejants. La seva vista pot distingir a llarga distancia un cambi de color en el mar, anunci d'una ratxa de vent capaç de tivar el drap i arrancar la Tongaite d'aquella immovilitat desesperant.

I veus aci que aquest esguard escrutador s'atura com sorprés en una silueta femenina ~~de dona~~ encimbellada en el castell de proa. El timoner recorda que una noia desconeguda ~~va~~ s'embarca^t com a única passatgera ~~de~~ ^{en} la goleta. Porta una túnica transparent de color de rosa i un gran capell de palla del país. La seva cabellera, espessa, negra, llarga i llustrosa, se li escampa per l'esquena ~~i les espatlles~~ i les espatlles. D'ençà que es feren a la mar no s'ha mogut de la coberta no ha parlat amb cap mariner. Du un farcell amb ~~provisions~~ queviures i un coixí de bambu entrenat: menja i dorm en el seu encimbellament solitari sense acceptar la modesta minestra que li han ofert els ~~mariners~~ ^{tripulants}.

Segueix la calma i la calor. Cuvea respira difícilment. Té la llengua enganxada al paladar i la gargamella seca. Crida:

- Maeko!

Un dels dorments s'ha alçat sense pressa, s'acosta al patró, se'l queda mirant

- Porta'm un ~~xxxxxx~~ coco tendre.

Amb un sol cop de coltell Maeko ha partit la nou en dos meitats iguals. Les separa sense bessar ni una gota del precios liquid, en presenta una al patró. Potser sompia en beure's l'altra però ~~quan~~ el mestis senyala ~~amb un~~

gest de mentó (la passatgera amb un)

- Pújali.

Maeko obeeix. La mirada d'Cuvea ha seguit amb atenció la maniobra. Veu que la noia vol refusar la beguda.

- Beu li crida.

Gasta un to de veu conminatori com si ella tingués també l'obligació d'obeir. Ho fa en efecte però amb serenitat i parsimonia. I un cop que ha bui-

~~voleia així sobreixxixtra~~, se li entortilliga al volt del coll, li fuetreja el rostre i els braços nus.

La Tongaite ha deixat d'esser una balsa per a reprendre la seva condició de veler. ~~Adès llisca, adès bota, ara capbussa de proa ara es gromxa de babor a estribor. Va mar enllà vers l'archipèleg Tuamotu.~~

Ha navegat qui sap les milles en poques hores i a punt de matinada apareix el primer illot per estribor. Es un dels inombrables anells de corall ~~escampats~~ escampats pel sud del Pacífic, probablement inhabitat i per descomptat, sense nom.

La ressaca rebot les onades contra la costa, dibuixa un fistö d'escuma al volt de la corona de palmes: blanc, blau, vert, .. La veu de tro del mar esclata en el corall, s'escampa per l'espai, arriba fins la Tongaite. Però a l'interior de l'anell coralí, entre les tiges fines i blincadisses de les palmeres, es veu el birbilleig de la ~~laxiga~~ llacuna, i s'endevina el seu silenci.

D'aquell illot perdut en el Pacífic sur, vanguardia de l'Arxipèleg ~~de~~ ^{del} ~~corall~~ ^{del} ~~forma~~ per centenars d'illes, grans i petites, habitades i desertes, arriba fins els navegants una sensació de pau i repós. El que no ha desembarcat mai allí, s'imagina el goig de geure a l'ombra de les immenses palmes gronxadisses, capbussar en l'aigua quieta i transparent ^{de la llacuna} (o i contemplant les irisades flors de corall i els peixos blaus i carmesins, ~~atravessar la llacuna d'un cantó a l'al tre~~ ~~en una piragua, pescant, pagayant o somniant...~~

Però l'illeta de corall amb les seves suposades ^{gaubanes,} ~~legies~~ es va esfumant amb rapidesa i el mar, d'un blau intens i enlluernador, esdevé, ^{altra volta} ~~l'únic heritor~~ ~~de la Tongaite.~~ el protagonista,

A mig dia, Maeko s'acosta a Ouvea, que ^{segueix} ~~encara~~ al governall.

- Hikuera, patró.

Ouvea ha comprés que és en aquella illa on cal desembarcar la passatgera.

~~Ahora~~ ~~ya~~ ~~hi~~ ~~pensa~~ la veu baixar l'escala amb el ^{zeu} farcelllet exhaurit, el ~~sea~~ coixí de bambú entrenat i el capell d'amples ales.

Ella s'acosta al timoner i li somriu. ~~Es la primera vegada que ho fa desde que es troba a bord.~~ Sos ulls amples i vellutats somriuen també pero amb certa melanconia.

- ~~T'hem de deixar aquí?~~ Ems deixes? *fa ell.*

- Sí és Hikuera...

- Es Hikuera.

El patró es gira devers els tripulants els dona ordre d'abordar l'illa. Ella, llavors els dedica un altre somriure. Es l'única paga que pensa donar ^{los-hi} ~~al patró~~ i ~~als tripulants a la marineria~~ a cambi del viatge i de la complicada maniobra d'aterratge i desembarc.

En dues o tres bordades, la Tongaite s'ha col·locat a menys de mitja milla de la costa de Hikuera. Ara arrien les veles, deixen el floc i tiren a mar una àncora flotant. Inmediatament fan lliscar la xalupa a l'aigua.

Mentre la tripulació maniobra, la passatgera ha estintolat el cos a la borda contempla l'illa amb interès. Hikuera, com totes ses germanes madreporiques, forma un anell cobert de palmes. i, també com totes elles, dona la sensació d'una terra insegura que el mar pot fer desapareixer a la primera ocasió.

Els homes senten certa recança en deixar abandonar la passatgera damunt la estreta banda de corall talment un naufrag abandonat al mig del mar amb un salvavides.

Des de la coberta de la Tongaite no es tistingeix la més petita mostra de vida: ni cabanyes, ninpiragues ni xarxes ni nanses. Sols les muntanyes blanques d'escuma van i venen remorejant. remoregen

Ouvea ha abandonat finalment la roda del governall, s'acosta a poc a poc a la passatgera.

- T'espera algú?

- No...Els meus pares adoptius varen morir a Raiatea,vinc a Hikuera en busca de la meva mare natural.

- Fa temps que n'eres fore?

- No ho sé. Pot ser deu anys potser més...

- Què faràs si no hi trobes la mare?

Ella l'esguarda i no respón.

→ Què faràs? insisteix el patró mestis.

- Tornaré a Raiatea.

- Qui t'hi emmenarà ?

La noia seguia mirant-lo amb una expressió indefinible.

Ouvea creu comprendre el llenguatge d'a uells grans ulls foscos i melancò-nics.

- Jo no trafiquejo amb Hikuera. No hi he desembarcat mai.

- Però un dia...qui sap... la xalupa està varada, hi

L'escala de corda penja de part de fore del vaixell.Dos homes son ja embar-cats ~~a la xalupa~~ Un d'ells allarga els braços a la passatgera Però ella li ben lligats en el tirà el seu coixí de bambu,el seu capell de palla i el mocador de fer farcells. illesta àgil i llesta passa una cama després de l'altra sobre la borda el passa mà,baixa de corda en corda fins la petita embarcació alça la mirada i torna a somriure a Ouvea.

- Un dia vindré a cercar-te li crida aquest com si aqucabés de descobrir-li seves tot de gràcies.

- Pregunta per Ariatea d'Uturoa,crida també ella des de la xalupa.

Els remers no aborden l'illa en linea recta. Encara que el mar estigui en-calmat es perillós ~~varar~~ desembarcar en la platja on s'esberla la onada del mar lliure. Cerquen un pas i entren remant amb energia contra^{les}corrent.

Tòt d'una l'aspecte de l'aigua ha canbiat. Al blau festonejat d'escuma ha succeit el verd esmaltat i lluminós de la llacuna. A la remor aixordadora

de la ressaca segueix un silenci absolut, quasi impresionant i fareidor. Els cops de rem ressonen paucosos a gran distancia i els remers, estemordits es posen a bogar amb moviments mesurats i cautes.

El mar interior és igual que un espill s'hi reflecteixen el verd de les palmeres i l'or del sol barrejat amb el blau del cel.

Ja son a poques brases de la platja interior, els dos homes han deixat de remar; enfonsen el rem en la ^serra coralina i aixi acosten la lleugera embarcació a terra.

Ariatea desembarca salta damunt el corall amb el seu modest equipatge sota el braç. Torna a somriure als dos mariners i, sense un mot, comença de caminar platja enllà. L'esguard dels homes la segueix amb recança.

- Paraheira vau! li crida un d'ells.

- Paraheira autou! respon ella sense girar-se.

+

Ariatea allarga el pas. Sos peus descalços produeixen en el corall pulveritzat, un cruixir suavíssim que sembla acompanyar-la i encoratjar-la. Pero al cap d'unes duescentes passes el caminar se li torna indecis, mandrós. Segueix la vora de la llacuna prop de l'aigua esmaltada i enlluernadora. Sent el terrebastall intermitent de la ressaca que romp contre la costa que destaca en l'interior de l'anell corallí.

Ariatea s'ha aturat . I si Hikuera fos ara una illa deserta? Moltes d'aquestes illes han estat poblades per fugitius d'altres illes superpoblades i tot de sobte abandonades també. Recorda aixi mateix que les minces capes de terra ^{clapes} que es veuen per ci per llà , son d'importació. Els patrons de les goletes hi trafiquegen com si fos nacra o corall. Un pescador de curculles mareperles de Maupiti li ha contat que cambiava un kilo de nacra per un kilo de bona terra. Ha caminat qui sap l'estona i no ha trobat cap vestigi d'habitació. Potser caldrà morir de gana i de sed en aquest inhospitalari illot!

Aquesta idea turmentadora se li va arrapant al cervell. Amb prou feines pot reprimir els sanglots que li omplen el pit i estan a punt d'esclatar-li en la gola. P

De sobte, entre els troncs de les palmeres veu un grup de cabanes. Potser en una d'elles hi viu la seva mare: Metiaroa de Makemo." Sóc Ariateea, la teva filla!" I Matiaroa dirà : " Vols dir que ets la meva menuda?" Com has crescut ^{bonica} i que gran t'has fet!"

Ariateea accelera el pas. Aviat es veu voltada d'indigenes.

- Metiaroa de Makemo? diu un d'ells i arronça les espatlles.
- Estas segura que no t'has errat d'illa? Aquí es Hikuera separada de Makemo per milers i milers de bracedes.
- Metiaroa viu a Hikuera jo hi he nascut i m'hi he estat alguns anys.
- No he sentit parlar mai de cap Matiaroa, diu una dona jove brandant el cap.
- Potser es a Maraité, insinua una velleta. Em sembla recordar que allí n'hi havia una que s'hi deia.

Ariateea s'hi acosta, amatent.

- On és Maraité bona dona?

La vella lisenyala amb la mà un lloc incert al nord de la llacuna.

Ja torna a caminar. S'ha girat devers els indigenes bo i somrient com ho havia fet als mariners.

En el segon poblat, que tampoc no es diu Maraité els habitants no coneixen a Metiaroa Cap d'ells no és del país. Venen d'una illa destruïda per una onada monstruosa.

- N'onatge va passar arrossegant la gent, les habitacions, les piragues...
- Nosaltres ens vam salvar enfilant-nos ~~als~~ ~~als~~ ~~als~~ arbres
- Fa gaire temps que hi sou?
- Oh, sí, qui sap les llunes.
- NI no heveu sentit a parlar mai de Metiaroa de Makemo?

Els indigenes brandant el cap i callen.

En aquell moment arriba un ancià en pirogua, desembarca parsimoniós, s'acosta al grup. Ariatea s'hi precipita.

- Has sentit parlar d'una tal Metiaroa de Makemo?

Ell se la mira i no contesta fins una estona més tard.

- A Maraita morí una dona que se'n deia. La vam ficar dins la seva piragua, lliure bogarem mar endins, l'abandonarem a l'onatge.

- No devia ésser Matiaroa de Makemo. Era molt jove i ....

- Aquella també era jove i molt bonica, diu l'ancià.

- I per què l'abandonar-la al mar? Podia estar encara viva i en deixondir-se trobar-se sola en aquella gran immensitat salada.

- La pagaia reposava prop del seu cos, Si es deixondia podia vogar fins a terra. l'illa.

- A Raifatea s'enterren els morts, diu la forastera bo i sanglotant.

- Aquí no en tenim de terra, diu simplement l'ancià.

Ariatea s'ha despedit dels indígenes sense acceptar l'hospitalitat que graciosament li oferien. brindaven. No pot creure que Metiaroa sigui morta, l'ha de cercar, l'ha de trobar.

Pero tot d'una perd coratge, s'ageu a terra, comença a plorar. Escolta els seus propis sanglots barrejats amb el brogit de les palmeres. El vent ha refrescat i els serells de les palmes s'agiten, s'entrexoquen, produeixen una remor ample i profunda que omple l'espai circumdant. Pero la llacuna segueix llisa i brillant com un vidre. Ariatea oblida Metiaroa, s'aixuga els ulls, sospira, es lleva la tunica rosa, la plega curosament Un drap blau ramejat li embolcalla el cos desde les aixelles fins les cuixes. Metiaroa es banyava nua igual que totes les altres dones de l'arxipèleg pero Ariatea ha habitat una illa civilitzada: Raifatea on hi ha un missioner blanc que predica la moral i les bones costums.

Fa bo nedar i capbussar en aquesta aigua transparent i quieta. Si pogués

amb les mans

atrapar un peix...Metiaroa els pescava/bo i nedant . Pero Ariatea ho ha probat i els peixos li rellisquen entre els dits. Si tingués prou força per arrancar una ostra perlera del seu llit de corall...

Ariatea s'enfonsa en la llacuna fins tocar el fons amb les mans. Les ostres mareperles, hermèticament tancades resisteixen la pressió d'aquells dits febles i poc hàbils. Ha de tornar a la superfície a respirar. Veu peixos irisats bellugadissos, algues verdes que s'inclinen i es redressen al seu transit tremoladissos de corall groc, rosa, morat... Ha deixat sota l'aigua aquell món sumergit, meravellós, hallucinant... Respira profundament mentre braceja devers la riba. Està voltada de menges esquisites i no és capaç, com ho faria Metiaroa o qualsevulla al tra dona de les illes baixes, ~~deixar-se seduir~~ Haurà vingut a Hikuera per a morir-s'hi de gana i de tristot?

Es resotro la cabellera, després el baietó que li embolcalla el cos. Resta nua com una nimfa solitaira sota la viva claror zeburada de les palmes. S'esuarda en el mirall de l'aigua i somriu oblidant per un moment la seva dissort.

S'ha embolcallat novament el cos en el baietó ramejat i s'enfila pel tronc d'un cocoter. Tria dues nous tendres i les deixa caure damunt la sorra corallina. Però no te posseeix cap ganivet per obrir-los i no pot ni extreure'n el suc ni menjar-se la deliciosa pulpa cremosa.

Afeixugada per tants contratemps, més afamada i assedegada que abans, es deixa caure per terra, plega els braços .hi amaga el rostre .

El bram de la ressaca s'ha fet més sord, la remor de les palmes més suau. Malgrat tenir les parpelles closes l'encegadora reberveració de l'aigua segueix ferint-li les nines . Llunes verdes i morades s'hi encenen, s'hi dilaten, s'hi encongeixen s'hi apaguen... ~~Deixant-li una gran resplendor~~ Metiaroa

Metiaroa ha arribat tot d'una sense que Ariatea pugui dir d'on ha vingut si per mar o per terra, si del canto del gran oceà o del cantó de la llacuna. Li allarga una mà amb un grapat de peixos silenciosa indiferent, li allarga

un grapat de peixos. Quan Ariatea els vol agafar s'adona que son morts, la seva
 compren que es morta.
 mà recula. Llavors Matiaroa desapareix i Ariatea vol cridar-la i pendre els
 peixos encara que siguin morts. Ariatea compren que Metiaroa també es morta.
 com els peixos
 I la vol cridar, la vol convencer de que torni pero la veu no li sort de la
 gola no es pot tampoc posar dreta i s'arrossega devers la llacuna com una
 tortuga camaferida. ~~Però~~ l'aigua va reculant a mida que ella s'hi atansa avat
 aviat no se le veu enlloc; no hi ha llacuna ni peixos ni Metiaroa. Ariatea
 es troba sola en una platja desconeguda. L'aigua ja no rebervera engegadora,
 Damunt la superficie suaument erissada passen llargues estries de carmi i de
 púrpura. S'ha esmorteit l'escalt de la ressaca, el cel, la mar, l'anell coralli
 que forma l'illa semblent disposar-se al repós. S'atansa la nit amb el seu
 acompanyament de silenci i de ombres. En aquella terrible solitud la por ha
 cedit pas a la besarda. I com si no fos prou ara es sent en un lloc imprecis
 de la llacuna un cop de rem fort i ritmat. Hom Es diria que s'atança S'atança
 i Ariatea pensa que es Metiaroa que torna. Goig i terror es barregen en el
 seu esperit. Voldria reveure la seva mare pero no com una estona abans. Aquell
 rostre palid i rígid aquell gest impersonal indiferent de allargar-li menjar
 son pitjor que la solitud.

Els cops de rem semblen allunyar-se: la besarda es fa encara mpes punyent
 Ara l'aigua de la llacuna no rebervera ja cegadora damunt la superficie suau
 ment irisada passen llargues estries de carmi i de purpura. L'invisible pi-
 ragua podia esser la d'un pescador tocatardà capaç d'ajuadr-la en aquella hora
 particularment tragica dificil de la seva vida.

Ariatea s'acosta a la llacuna.

- Oé...Oé...

El seu propi crit l'éspanta ressona en l'espai estranyament, repercudeix al
 l'altre cantó de la llacuna en el palmerar enfosquit. Però ^{potser és} encara
 més terrible la solitud.

- Oé! Oé!

No, ara no somnia, els cops regulars del rem han rellentit el ritme, després s'han aturat. Aprofita aquest silenci absolut per a repetir el seu crit de secors:

- Oé! Oé!....

S'ha ficat de peus a l'aigua i segueix cridant. Torna a oir els cops de rem i aviat, ~~apareix la piragua~~ darrera ^{una} punta emboscada, apareix una piragua ^{a balanci}. Hi ha un home a bord, dret al mig de l'embarcació. La silueta ^{del} ~~de l'embarcació~~ i ~~la silueta del remer~~ navegant es destaquen en fosc damunt la lluminositat opalina de l'aigua; s'acosta a poc a poc. ~~El ritme lent del rem~~.

El sol ha desaparegut en el cel, ^{ara} llisca darrera la massa negra i compacte de les arbrades. Una viva refulgència roja, com una gran flamarada, illumina i colora la costa est, tenyeix de fulgors sanguinis els troncs dels arbres. La llacuna ~~sembla~~ ^{sembla} de sobte un ^{infern i} immens braser, ^{braser} una ~~fragor~~ infernal dins el qual, embarcació i barquer avancen. Són ja a ^{poc} ~~poques~~ braçades de la platja. L'home és un gegant de pell bruna i tivada, ~~sobre els múscols~~ ~~xxxxxx~~ ^{la seva cabellera embregada} ^{se li} negre casc de ~~la seva cabellera~~ enlaira sobre ~~el~~ front, com un casc. ^{en} un bailetó ramejat semblant al ~~xxxxxx~~ que du Ariatea sota la túnica, li ^{a punta} ~~emotlla~~ el ventre ^{i els ronyons} passant per l'entrecreix: ^{Parceix} una mena de Déu mari capaç de d'esfereir a qualsevol noia ~~aferrada~~ ^{per aferrada i trista que es trobi} perduda en una platja solitaria. ~~Pero el réu té una mirada encuriosida i pacifica.~~ Ell tampoc no es fia massa de la desconeguda. És jove, te la pell clara i llisa, ulls vellutats de mirada esllanguida, llargues pestanyes d'un negre blavós i una cabellera immensa ~~tan negre i blavosa com~~ ~~xxxxxx~~ que se li escampa per l'esquena i les espatlles, ~~talment un mantell de deessa.~~ No és cap al tard l'hora fatídica de les aparicions, l'hora de les emboscades dels esperits malintencionats? ^{En la insidiosa llum} de la vesprada ~~en~~ ^{les animes dels difunts} ~~xxxxxx~~ prenen la forma seductora d'una dona i s'emporten els homes enganyats a llocs ~~on~~ d'on mai no ha tornat ningú. Tekao ha vist moltes dones enciseres

a Fakarava, la gran illa dels traficants, blancs i grocs pero mai a Hikuera. Potser aquesta dona de la tunica rosa i la cabellera esparsa és la mateixa déa de la llacuna, a uella de la qual tothom parla i ningú no ha vist mai, la que aixeca i aplaca els vents i amuntega i ^{dispersa} escampa els núvols, la que arreballa d'una sola bufada les palmes dels cocoters, ageu i escampa les cabanes mentre els pobres pescadors tuamotús abraçats al tronc d'un arbre li demanen clemència?

El piraguer segueix silenciós. Si aquesta maravellosa aparició no pes la deessa de la llacuna, qui pot ésser?

Pero ella somriu i el seu somriure és tan enciser que Takao oblida els perills i també li somriu.

Només els separen vuit o deu braçades quatre o cinc llargades de piragua però ni tekao no rema ni Ariatea avança devers la embarcació.

- Què vols? li crida ell.
- Estava sola i tenia por.
- D'on vens?
- De Rafatea.
- Com has vingut?
- A bord de la Tongaite.

Ell ha avançat de tres o quatre cops de rem.

- Què hi vens a fer a Hikuera?

Ella avança de dues o tres passes dins l'aigua

- Cerco la mare: Matiaroa de Makemo, La coneixes?

Ell torna a remar sense presses, ja l'embarcació toca fons.

- La recordo molt bé.
- On és? M'hi menaràs amb la teva piragua?

Tekao deixa el rem al fons de l'embarcació piragua.

- Metiaroa es morta. Els ancians decidiren ficar-la en la seva piragua i confiar-la al mar.

a la invocació de la seva filla.

El mar, com un gran monstre dormit calla al voltant de la corona corallina. L'altre mar, l'interior, calla també en ses aigües quietes i fosques damunt les quals, passa un espectre lluminós ~~xxxxxxx~~ flotant com un parrrac de boira.

En la negra llacuna ressona encara ^{la} el fatídica palpitació d'un rem espectral. Metiaroa ha trobat la seva filla i ara, l'emmena amb ella al fons del mar gran mar. Si demà no resta a Hikuera el més lleu vestigi de la noia de la túnica rosa, tothom sabrà de cert que ^{en} un esquif fantasma s'han allunyat per sempre d'aquest món.

~~xxxxxxx~~